

formindster denne Værdi med Skadens Beløb, vil et senere almindeligt Havari ikkun omsætte en Del af Skibets faktiske Værdi i en Fjording paa Havarigodtgørelse, — og denne Godtgørelse maa altsaa lægges til Skibets Værdi i Bestemmelseshavnen, for at faa den rette kontribuable Værdi frem. Reglen bliver altsaa den, at her ved Fjordingen af ethvert paa Rejsen indtruffet Groshavari skal til Skibets Værdi ved Rejsens Slutning lægges alle de Beløb, der godtgøres som Erstatning for de paa Rejsen lidte almindelige Havarier, altsaa de tidligere og de senere. Da Havariberegningen opgøres under Et paa Bestemmelsesstedet for samtlige paa Rejsen indtrufne almindelige Havarier, kan denne Regel udtrykkes saaledes som i Udkastets § 207, at Tillæget bliver: „hvad der i Havariberegningen godtgøres for Skade paa Skibet“, jfr. tydst Lovs § 719 „mit dem als große Havaret in Rechnung kommenden Schaden etc.“.

Hermed turde Indholdet af § 207 være retsfærdiggjort. Denne Paragrafs Opgave har imidlertid nærmest været at give de Momenter, der have indvirket paa Skibets syssle Tilstand i Mellemtiden imellem Opførelsen og Skibets Ankomst — altsaa Bestadigelser, Istandsættelser og nye Forbedringer — deres rette Indflydelse ved den kontribuierende Værdis Bestemmelse. Det er hermed ikke afgjort, at der ikke kan være andre Momenter at tage Hensyn til, Momenter, der ikke saaledes som de i § 207 nævnte have medført en syssle Forandring af Skibets Tilstand, men som dog væsentlig modificere Ejerenes pekuniære Interesse, t. Eks. Udgifter og Udlæg af forskellig Art, afholdte for at frelse eller bevare Skibet, Havaribidrag, der paahviler dette ved Ankomsten til Bestemmelsesstedet osv. De Regler, som i saa Henseende ville være at anvende i Forbindelse med § 207, gælde ikke for Skibet alene, men ere almindelige Regler, anvendelige ved Fastsættelsen af alle kontribuable Værdier. De findes derfor i Forslaget (§ 211), efter at Hovedbestemmelserne for Beregningen af Godssets og Fragtens kontribuable Værdi ere givne under Hensyn til den syssle Tilstand, i hvilken Godset ankommer til Bestemmelsesstedet, — men kunne lettest begrundes i denne Sammenhæng.

De Omkostninger, der forud for det almindelige Havari ere afholdte for at vedligeholde eller bevare Skibet eller Ladningen eller en Del af denne eller iøvrigt anvendte paa nogen af de kontribuierende Genstande, kunne ikke komme til Fradrag i den kontribuierende Værdi, jfr. hvad ovenfor er udtalt om, at Udgifter til en Istandsættelse, der

har fundet Sted, før det almindelige Havari indtraf, ikke kunne fradrages, hvilket forjaavidt kun er en Anvendelse af dette almindelige Princip. Det er Genstanden, saaledes som den er i Opførelsesøjeblikket, der er udsat for Faren og vilde tabes for Ejeren, — ikke dens Værdi efter Fradrag af de paa den anvendte Udgifter og Bekostninger. Disse ere desinitivt afholdte og maa bæres af Ejeren, enten Genstanden reddes eller tabes. Udgifterne ville ofte ligefrem have forøget Værdien i Opførelsesøjeblikket, t. Eks. Istandsættelsesomkostninger, Udgifter til Tørring af en havareret Ladning i en Mellemhavn; det er et istandsat Skib og en tør Kornladning, der er frelst ved Opførelsen. Om de Udgifter, der saaledes ere anvendte, ere lagte som reel Behæftelse paa de kontribuierende Genstande paa en saadan Maade, at det er disse og ikke Ejeren personlig, der hæfter for Betalingen (Vodmeri), eller ikke, maa være ligegyldigt. Den Værdi, der er reddet ved Opførelsen, er til Stede og maa bidrage til Havarigrossets Dækning uden Hensyn til, hvem den reddede Værdi sluttelig kommer tilgode. De Omkostninger og Udlæg, der ere afholdte eller endnu skulle afholdes for efter det almindelige Havari at frelse og bevare de bidragspligtige Genstande, blive derimod at fradrage i den kontribuierende Værdi (Forslagets § 211). Disse Udgifter formindste den Fjording, Ejeren sluttelig har af Opførelsen, og de bidragspligtige Genstande vilde uden dem enten ikke være naaede frem til Bestemmelsesstedet eller kun være naaede frem i forringet eller bestadiget Stand. Om de Udgifter, der saaledes senere ere paaløbne, ere særlige Udgifter for en enkelt af de kontribuierende Genstande, eller de ere anvendte i Fællesskab for Skib og Ladning til fælles Frelse, har ingen Betydning. Havaribidrag til senere almindeligt Havari blive at fradrage, idet saadanne Havaribidrag ere Omkostninger, der ere paaløbne til Frelse af de bidragspligtige Genstande. I Almindelighed vil det ikke kunne faa nogen Indflydelse, hvad man i saa Henseende antager, idet Havaribidrag hvile paa alle de kontribuierende Genstande og altsaa ville nedsette disses Værdi i samme Forhold t. Eks. med 10 pCt. over det hele, saafremt de fradrages. Forudsætningen for, at det kan faa praktisk Betydning, om de fradrages eller ikke, er den, at Skibet i Mellemtiden mellem de to Havarier har været i Rødhavn, og der der er foregaaet noget, hvorved Forholdet imellem de kontribuierende Værdier til de forskellige Havarier er blevet forandret, t. Eks. Salg af en Del af Ladningen paa Grund af partikulær Bestadigelse, saaledes at